

та Италия е проклѣта земя; а у насъ бѣше добро, мирно, дордѣто не бѣхте дошле вие. Но по-пататакъ на съверъ има една земя, дѣто не е станилъ още римски кракъ. Да бѣгаме тамъ! Наистина, тамъ е по-студено, нежели въ Италия, но за това хората сѣ по-добри...

(Седемъ робове падатъ въ краката на Кремуция:)

Татко нашъ! Побѣгни съ назе! На рѣце ще да те понесеме!

Кремуций.

Напразенъ трудъ, приятели мои! Вие мене нѣма да спасите, а ще да погубите сами себѣ си. Цезарьтъ има кого да проводи, за да ни стигне. До вашата земя е далечъ. Въсползувайте са по-добре отъ свободата и бѣгайте по-скоро изъ Италия. Вие сте твърде вродостодушни. Вие говорите сячко, щото ви дойде на умътъ... вие не струвате да живѣте въ Италия.

Робътъ.

Та това е цезарьтъ, татко мой, цезарьтъ е твой врагъ?... А нема той е безсмъртенъ?

Кремуций.

Мълчи! Нито дума повече. Махнете са отъ мене: азъ ви заповѣдвамъ.

Робътъ.

А кой ще да ти служи? Остави нѣкого отъ насъ. Ти сяквите отпущашъ.

Кремуций.

Махнете са, повтарямъ ви! *(Робовете си отиватъ.)*